

ΑΠΟ ΤΑ “ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,”

I

Ο ΕΡΩΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Εἰς τὸν Ἀριστίαν.

ΚΕΙ, ἔτσι ξετρελλαμένε,
μὲ τὰ καρδιά στὰ νεκρῶ
μένα χέρια, ἐπάρω εἰς τὸν
σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου!
Ἐκατομύρια ἔχεις σταν-
ρώση, τῆς καρδιάς Πιλᾶτε!
Ἔλα καὶ σὺ τώρα ρὰ τοῖώ-
σης τί θὰ πῇ πόρος, τί θὰ
πῇ μαρτύριο, τί θὰ πῇ θά-
ρατος!

Δὲν ἐκουράσθης, ἀφ' ὅτου ἡ Ἀφρογένηρη
σ' ἐγέννησε, ρὰ τρέχης ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὲ κάθε ἀνθι-
σμένο καὶ σὲ κάθε ξερό τόπο, σὲ θάλασσες καὶ σὲ
στεριές, σὲ παλάτια καὶ σὲ καλύβια, παντοῦ
σὰν ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας ἐκυριαρχοῦσες εἰς τὸ
ἀπέραντο βασίλειο τοῦ ἀνθρωπίνου στήθους.
Δὲν ἀπέχασε τὸ παχυνλὸ σου χέρι ρὰ ρίχνη
φαρμακερὲς σαΐτιες καὶ ρὰ σωριᾶζή θύματα, ρὰ
σπαράζῃ ψυχές, ρὰ πρίγῃ εἰς τὸ δάκρυ ἄπειρα
μάτια, ρὰ ξηραίνῃ σὲ στεναγμοὺς τόσα χεῖλη!

Ἀλλὰ ρὰ ἐπρόβαλε καὶ γὰρ σὲ ὁ ἐχθρὸς·
ἀμείλιτος, ὅπως καὶ σὺ σκληρὸς, ἀσπλαγχνος·
Ὁ Γάμος. Καὶ εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου
σου, τὸν ὁποῖον περιβάλλουν ἀνοιχταὶ ἀκόμη
ἐκ τοῦ σπασμοῦ αἱ — μεγαλείτεται καὶ ἀπὸ τὸ
σῶμά σου — πτέρυγες, ἀντὶ ἀκαθάρτου στεφά-
νου Θεοῦ τῶν αἰώνων. φέρεις στέφανον ἀπὸ ἄρθη
πορτοκαλλιάς. Στάζει το αἷμα ἀπὸ τὸ παιδι-
κόν σου μέτωπο — τοῦ πόρου δάκρυ — καὶ κάθε
σταλαγματιὰ εἶνε μία ἐποποιΐα τραγωδίας, ἕνας
κευθμὼν δακρύων, ἕνας Καϊάδας θανάτου.

Καὶ τώρα, δὲν ἡμποροῦν πλέον τὰ χέρια σου
ρὰ ρίξουν βέλη. Εἶνε πεθαμένα, καὶ ἡ φαρέτρα
κερὴν τὰ μικροσκοπικά σου πόδια δὲν ἡμποροῦν
ρὰ τρέξουν· τὰ καρδιά εἶνε βαθεῖα στὸ ἔδλο
βαλμένα. Γέρνει τὸ ξανθόμαλλο κεφάλι σου
εἰς τοῦ θανάτου τὴν ἀγρία ἀγωνία καὶ ἕνα
πελώριο σύννεφο ἀπὸ τὴν οὐράνια πατρίδα σου

Φ. Ἀριστεῖς.

ἐρχεται ρὰ ἀρπάξῃ γὰ πάντα τὴν ἀμαρτωλὴ
ψυχὴ σου. . .

Κοιμήσου τὸν αἰώνιον, ὦ μαγευμένη Μάστιξ!
Καρεῖς δὲν θὰ σὲ θηρηρήσῃ, διότι δὲν ἀφῆσες δά-
κρυ, δὲν ἀφῆσες μοιρολόγι ποῦ οἱ ἄνθρωποι ρὰ
μὴ τὰ ἔχουν σκορπίσῃ ἐξ αἰτίας σου.

«Ὁ ἔρως ἐσταγιαζόμενος!» ὦ γλυκὺ μου
δρεῖρον. . .

✠✠✠

Ἄλλοιμονορ! Ὁνειρορ κουρασμένης γαρτα-
σίας μόρον. Ὁ ἔρως εἰς τὸν τάγον; Ἀθά-
ρατος, ὅπως ὁ Θάνατος, θὰ βασιλεύῃ, καὶ